

Cobla La Principal de Peralada. El mestre Josep Blanch amb el trombó, és el tercer de la dreta del segon rengle, drets, i el mestre Angel Blanch molt jove, el primer del rengle d'assentats quan iniciava la seva carrera artística interpretant el flabiol.

quesa cromàtica de Wagner provocà en Blanch Reynalt aquest seu culte a la grandiositat de les formes sonores, a les irrupcions plenes del metall, que l'apropen sovint a l'estil de l'Enric Morera.

Blanch els hi infón un matís eminentment característic i personal a les seves sardanes, amb l'exposició d'uns temes melòdics que el fan únic, impossible d'oblidar o confondre. Ara mateix evoco mentalment la tonada —la voluptuosa tonada de "La deixa flaires". Quina figura femenina dorm sota aquestes notes allargassades i sensuals que canta la tenora amb un to malenconiós i exultant a l'hora? Jo crec degué ser una noia de perfil grec, de pell més aviat bruna i cabellera lassa; de veu amb accent càlid, de maneres desinvoltes, plenes d'aquest aire mític que es troba present en la manera de fer de la dona empordanesa. I el mateix podria dir de "La masovera guapa", "La noia matinera" o "La molinera i el músic". De vegades Blanch s'endinsa pels viaranyes que obrí el geni Garreta, com per exemple en el passatge recitat pels fiscorns de "Quan el pare no té pa". Són unes irrupcions instantànies, que donen una bona prova de l'enorme capacitat creadora de Blanch.